Р Е Ш Е Н И Е
№ 4209

гр. София, 24.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 13 състав,** в публично заседание на 27.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **82** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Жалбоподателят [фирма],[ЕИК],със седалище [населено място], [улица],ет.8 ,представлявано от И. Н. оспорва Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/ 06.08.2013 г., издаден от Г. С. С. , главен инспектор по приходи в ТД на НАП – С., потвърден от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 1928/11.11.2013 г. относно установените данъчни задължения за ДДС в размер на 225 834,76 лв. и лихви 19 157,69 лв., вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м. 07.2012 г. и м. 09.2012 г от доставчиците [фирма]; [фирма]; [фирма].В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран.Твърди ,че в рамките на производството са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован чрез юриск.Б. намира жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител.

От фактическа страна се установява:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1208334/19.11.2012 г., издадена от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията за

данъци по ЗДДС за данъчни периоди от 05.07.2012 г. до 30.09.2012 г. Заповедта е връчена на 13.12.2012 г., с посочен срок за извършване на ревизията до 2 месеца. Срокът на ревизията е удължен със ЗВР № 1301269/12.02.2013 г. и ЗВР № 1302068/08.03.2013 г., издадени от органа, възложил ревизията.
За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад/РД № 1302068 от 27.05.2013 г. С Решение № 1301192/01.07.2013 г. на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК е удовлетворена молбата на ревизираното лице за удължаване на срока за подаване на възражение срещу РД, като последният е определен до 25.07.2013 г. Ревизираното лице се е възползвало от правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като е възразило срещу РД.
След преценка на възраженията и доказателствата органът, издал акта, прави заключението, че претенциите на ревизираното лице са частично основателни. Анализирани са и са преценени доказателствата, приложени към възражението, като е установено, че жалбоподателя доказва наличието на доставка и настъпило данъчно събитие по отношение на доставки от [фирма] и [фирма] /без фактура 1044/05.09.2012 г./. В останалата част е направено заключението, че възражението е неоснователно и не е подкрепено с доказателства, които биха опровергали вече направените констатации на ревизиращия екип.
Ревизията приключва с РА № [ЕГН]/06.08.2013 г., издаден от Г. С. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед № К 1302068/05.06.2013 г., издадена от К. И. С., компетентен орган съгласно заповед № У.-169/29.05.2013 г. на директора на ТД на НАП С..
С РА № [ЕГН]/06.08.2013 г. са установени суми за внасяне за ревизирания период общо в размер на 245 565,75 лв., при деклариран ДДС за внасяне в размер на 573,30 лв.
С ревизионния акт е отказано правото на данъчен кредит в размер на 225 834,76 лв. на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с липса на доставка по чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС като корекцията е извършена за данъчни периоди м. 07.2012 г. и м. 09.2012 г. и са начислени лихви общо в размер на 19 157,69 лв.
Установено е, че за ревизирания период дружеството е извършвало основно търговска дейност с хранителни и нехранителни стоки. От дружеството е декларирано, че не разполага със складова база, като е посочено, че се използват складове на контрагентите, с които има отношения. Установено е, че за ревизирания период в дружеството са назначени две лица по трудов договор, като към момента на ревизията няма назначени лица по граждански договори.
Установено е, че е вписана промяна в Търговския регистър от 08.07.2013 г. въз основа на договор за продажба на дялове от капитала между Т. П. Т., ЕГН [ЕГН] в качеството на продавач и И. И. Н., ЕГН [ЕГН] - купувач.
С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на [фирма], в хода на ревизията са предприети следните процесуални действия: на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ изх. № 53-06-3539/28.11.2012 г. Представените документи са описани в РД;
На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на други задължени лица – доставчици на жалбоподателя, предприети са действия за извършване на проверки и на други лица, с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за законосъобразното установяване на задълженията на ревизираното лице;

В хода на ревизионното производство са извършени и насрещни проверки с цел установяване правомерното ползване на правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от горепосочените доставчици. Определеното задължение по ЗДДС е в следствие непризнато право на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 9 от същия закон.
По доставки от [фирма], ЕИК[ЕИК] не е признато право на данъчен кредит по фактура № 100…57/04.07.2012 г. с данъчна основа – 137 440,00 лв. и ДДС в размер на 27 488,00 лв. Предмет на доставките са стоки /комбиниран тор – 160 т./.
С цел установяване на реалността на доставката е извършена насрещна проверка. Констатациите са обективирани в протокол № 2210-14-1208334-1/18.02.2013 г. Изготвено е искане за представяне на документи и писмени обяснения № 53-06-3539/28.11.2012 г., изпратено на електронен адрес и чрез пощенски оператор, връчено на упълномощено лице /Г./, чрез оператор на 18.02.2013 г. От доставчика са представени документи с придружително писмо с вх. № 53-06-3539#10/08.02.2013 г. Констатирано е, че предмет на доставката по фактура № [ЕГН]/04.07.2012 г. издадена от [фирма] е комбиниран тор. Съгласно обяснения на управителя на дружеството, отразени в придружителното писмо, няма подписан договор между дружествата. Проверяваното дружество декларира, че няма собствен нает склад. Стоката не е съхранявана, а е извозвана директно до клиента, в случая [фирма].
В този контекст в обясненията си във връзка с ревизията [фирма] декларира точно обратното, а именно, че не притежава складове за съхранение на стоките и се използват складовете на контрагентите.
Констатирано е, че по горецитираната фактура няма плащане. Фактурите на доставчика на [фирма] са платени по банков път.
При проверката е констатирано, че доставчикът декларира, че няма назначени лица по трудов и граждански договор. Във връзка с произхода на стоката дружеството декларира В. от Румъния, за което са приложени 4 ЧМР, фактури за извършен транспорт, процесната фактура и протоколи по чл. 117 от ЗДДС.
При анализ и преценка на представените документи, органът по приходите констатира несъответствия в количествата на стоката. Установено е, че фактурите за придобиване на стоката са с дати от м.01.2012 г. – м. 04.2012 г., а фактурата за продажба на стоката към [фирма] е с дата 04.07.2012 г., въз основа на което е прието, че за това време стоката не е съхранявана нито при доставчика, нито при клиента.
Не са установени мястото, датата на доставяне на „стоките". Не са предоставени приемо-предавателни протоколи или друг вид документи във връзка с извършените доставки, копия от сключени договори и друга кореспонденция между контрагентите, документи удостоверяващи разплащането по посочената по-горе фактура.
При извършена проверка в информационната система на НАП „С." е установено, че дружеството е имало 8 лица по трудови правоотношения, които са основно строителни работници, фактурист и инженер проектант. В резултат на извършената проверка е установено, че дружеството не разполага с необходимия кадрови потенциал, за да извърши само посочената доставка, във връзка с издадената фактура.
Предвид гореизложените констатации и направените въз основа на тях фактически изводи в ревизионния акт се приема, че не са осъществени реални доставки на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС по фактурата, издадена от [фирма], респективно по отношение на начисления в тях данък/ДДС/ не е налице условието по чл. 68 от ЗДДС, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Непризнатият данъчен кредит е общо в размер

на 27 488,00 лв.
По доставки от [фирма], ЕИК[ЕИК] не е признато право на данъчен кредит по 9 фактури с предмет на доставките - стоки /ламарина, гипсови шпакловки, кофражни платна, строителни/изолационни материали, студено огънати профили/.
С цел установяване на реалността на доставката е извършена насрещна проверка.Констатациите са обективирани в протокол № 2210-14-1208334-3/18.02.2013 г. Изготвено е искане за представяне на документи и писмени обяснения № 53-06-3539/28.11.2012 г., изпратено чрез пощенски оператор върнато, със забележка „непотърсена пратка". Изготвено е искане за представяне на документи и писмени обяснения № 53-06-3539/14.01.2013 г., връчено на упълномощено лице /М. И./, чрез пощенски оператор на 22.01.2013 г. От доставчика са представени документи с придружително писмо с вх. № 53-06-3539#12/ 22.01.2013 г. Констатирано е, че предмет на доставките по посочените по-горе фактури, издадени от [фирма] са стоки – строителни материали. Към документите е приложен договор между дружествата. Съгласно обяснения на упълномощено лице от управителя на дружеството, се декларира, че [фирма] не разполага с търговски обекти и складове, няма и Д.. Посочено е, че стоката се извозва директно на клиента [фирма]. При проверката е констатирано, че не са представени доказателства как се транспортират материалите/стоките във вътрешността на страната, доказателства за извършения транспорт - собствен или нает. Не са представени доказателства за кадрова обезпеченост във връзка с дейността на дружеството. При извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че дружеството за периода на ревизията не е имало назначени лица по трудови правоотношения, не са представени доказателства за сключени граждански договори.
Не са представени доказателства за физическото движение на стоките /материалите /начална и крайна дестинация на доставка/, място на съхранение, място на получаване на стоката, лица получили стоката, място на товарене и разтоварване.
В обясненията си [фирма] декларира, че не притежава складове за съхранение на стоки и се използват складовете на контрагентите.
Установено е, че по горецитираните фактури няма плащане. Съгласно предоставения договор срокът за плащане е по банков път до 01.09.2013 г.
Във връзка с произхода на стоката [фирма] е декларирало, че стоката е доставена от [фирма]. Дружеството не разполага с необходимата техническа, технологична и кадрова обезпеченост за извършване на доставките.
За доказване на реалността на доставките на стоките – строителни материали е изпратено искане за извършване на насрещна проверка на [фирма], ЕИК[ЕИК].
Изготвено е искане за представяне на документи и писмени обяснения. За връчването му са предприети действия по реда на чл. 32 от ДОПК. Видно от констатациите на ревизионният доклад при ревизията е прието, че исканията са връчени по особения ред, чрез прилагане към досието. Констатирано е, че в посоченият 14-дневен срок не са представени изисканите документи.
Констатациите от проверката на [фирма] са обективирани в протокол № 2200-14-1208334/10.04.2013 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП В. Т., И. П.. Действията по връчване на искането за представяне на документи са описани в протокола. Констатирано е, че дружеството е регистрирано по реда на ДОПК на 27.11.1996 г. в ТД на НАП С., пререгистрирано от 28.06.2012 г. в ТД В. Т., а по ЗДДС

е регистрирано на 23.12.1998 г. и дерегистрирано по реда на ЗДДС, считано от 23.12.2009 г. по инициатива на орган по приходите. На 19.02.2010 г. дружеството отново е регистрирано по реда на ЗДДС и дерегистрирано, считано от 09.10.2012 г. по инициатива на данъчен орган.

Извършена е проверка в регистрите на НАП, при която е констатирано, че в дневниците за продажби по ЗДДС на [фирма] за м. 09.2012 г. са отразени 17 фактури, описани подробно в РА, с получател [фирма].

Предвид гореизложените констатации и направените въз основа на тях фактически изводи в ревизионният акт се приема, че не са осъществени реални доставки на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, по фактурите, издадени от [фирма], респективно по отношение на начисления в тях данък/ДДС/ не е налице условието по чл. 68 от ЗДДС, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Непризнатият данъчен кредит е общо в размер на 197 621,00 лв., установени са задължения за лихви 16 410,28 лв. Корекцията е извършена за данъчен период: м. 09.2012 г.

Органът по приходите, извършил ревизията прави извода, че не може да бъде проследено движението на стоките, няма представени доказателства за доставчик по предходни доставки, за притежаван от дружеството потенциал за извършване на доставките – Д., складове, транспортни средства, наети лица. Няма доказателства за реално извършено плащане. След преценка на представените доказателства към възражението е констатирано, че не са представени доказателства, че дружеството-доставчик е разполагал със стоки от съответния вид и количество.

По доставки от [фирма], ЕИК[ЕИК] не е признато право на данъчен кредит по фактура №1044/05.09.2012 г.

С цел установяване на реалността на доставката е извършена насрещна проверка. Констатациите са обективирани в протокол № 2210-14-1208334-2/01.02.2013 г. Изготвено е искане за представяне на документи и писмени обяснения № П-13-142/18.01.2013 г., връчено на упълномощено лице. Извършена е проверка в счетоводството на доставчика, при която са установени факти и обстоятелства, подробно описани в акта относно фактура № 035/30.09.2012 г. на стойност 13 554,72 и ДДС 2 259,12 лв., с предмет на доставката грозде. С възражението срещу ревизионния доклад са представени допълнителни доказателства за доставката по тази фактура, предвид което, след анализ и преценка на доказателствата в РА е прието, че са доказани условията за наличието на доставка и е признат данъчен кредит.

За фактура № 1044/05.09.2012 г., при извършената проверка на доставчика е установено, че в счетоводството му не е отразена тази фактура. Същата не е отразена и в дневника за продажби на доставчика, което се потвърждава и при извършена проверка в софтуерните приложения на НАП. В писмените си обяснения доставчика заявява, че не е издавал фактура 1044/05.09.2012 г., като уточнява, че номерата на фактурите, издадени от [фирма] са от кочан с номера от 0…35 до 0…67.

Предвид изложените констатации, в ревизионния акт се приема, че не е осъществена реална доставка на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, не е доказан доставчика по смисъла на чл. 11 от ЗДДС, респективно по отношение на начисления в тях ДДС не е налице условието по чл. 68 от ЗДДС, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Непризнатият данъчен кредит е общо в размер на 728,76 лв. К. е извършена за данъчен период: м. 09.2012 г.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. 53-06-5812 от 05.09.2013 г.. по описа на ТД на НАП-С.. ,т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК.

С решение № 1928/ 11.11.2013 г. директорът на Дирекция „ОДОП” е потвърдил обжалвания пред него РА изцяло относно установените данъчни задължения за ДДС в размер на 225 834,76 лв. и лихви 19 157,69 лв., вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м. 07.2012 г. и м. 09.2012 г от доставчиците [фирма]; [фирма]; [фирма] .

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса/Заповед № РД-01-6/04,01,2010год на Директора на ТД на НАП-С.-служебно известна на съда от други производства/. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.Пред настоящата инстанция като доказателства от страна на жалбоподателя не бяха ангажирани нови доказателства,въпреки предоставената възможност за това.По този начин жалбоподателят сам се постави в невъзможност да докаже удостоверяването на реалното извършване на доставките с установяването на надлежно доказани и отчетени разходи за тяхното извършване от страна на доставчика.Всъщност с определение от 11,04,2014год съдът е дал конкретни указания към жалбоподателя и му е предос9тавил възможност в 14 дневен срок от получаваненто му да ангажира доказателства съобразно указанията.Препис от определението е връчен на 22,04,2014год на сътрудник в офиса на жалбоподателя и до с.з. на 27,05,2014год от негова страна не са ангажирани каквито и да е било доказателства или доказателствени средства.

При така изложената фактическа обстановка ,съдът формира и своите правни изводи- На основание чл. 160,ал.1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основанието, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер. С оглед правомощието на съда по чл.160, ал.2 от ДОПК, същият следва да провери за всеки от доставчиците, дали са спазени изискванията на закона относно начисляване на данъка и реалността на доставката. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд – решение № 4843 от 03.04.2012 г. по адм. дело № 5289/2011 г. и решение № 15605 от по адм. дело № 4030/2011 г.

На следващо място, съдът дължи и произнасяне по същество на спора. По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от който могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС, Доставка на стока по смисъла на

закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга.
Безспорно е, че изводът за липса на реална доставка е плод на оценка на установени факти и обстоятелства от обективната действителност, т. е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти. Като такава тя подлежи на контрол, т. е. винаги следва да бъде установено дали изводът за липса на реална доставка е изграден при правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени по време на ревизията. В този смисъл, при обжалването на ревизионния акт, не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като положителен и благоприятен за него факт, свързан с възникването на право на данъчен кредит, но и следва да бъде установено доколко изводът на органа по приходите за липса на реални доставки е логически и правно издържан.
Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС. В случая, съдържащите се по преписката документи не доказват по безспорен начин извършването на реални доставки, като предпоставка за възникване правото на данъчен кредит.
От писмените доказателства, събрани при насрещните проверки на доставчиците [фирма]; [фирма]; [фирма] не се установяват обстоятелства за фактическо изпълнение на прехвърлянето собствеността върху стоките,предмет на процесните фактури. В приложените по преписката фактури като техен предмет са посочени стоки /160 тона комбинирана тор/ и строителни материали /ламарина, гипсови шпакловки, кофражни платна, строителни/изолационни материали, студено огънати профили/, които стоки са с голям обем и количество. Това от своя страна изисква място /пространство/ за тяхното съхранение и специфичен транспорт за тяхната доставка. Декларирано е, че [фирма] и [фирма] не са съхранявали стоките на склад, а са ги превозвали директно на клиента [фирма]. Не са ангажирани доказателства за транспортиране на материалите/стоките във вътрешността на страната, доказателства за извършения транспорт - собствен или нает. Не са ангажирани доказателства за предаване на стоките, измерването им при получаването им от прекия доставчик, нито за начина и момента на тяхното сортиране, нито за мястото на получаване.От страна на [улица] Е. е декларирано изрично,че не е имал складово помещение нито собствено,нито нает ,а е ползвал складовите помещения на съконтрагентите си.Факт е,че доставките на [фирма] и [фирма] са за родово определени стоки ,прехвърлянето на собстовеността върху които съгласно правилата на чл.24 от ЗЗД става с индивидуализирането им.Липсата на доказателства за

приемането и предаването на стоките,както и на транспортирането им/предвид обема и тежестта им- с товарен транспорт/,а също така и на мястото на извършване на приемането и предеването,което в случая е насрещната престация по договора за продажба обуславят невъзможнността да се приеме,че доставките са реални.От счетоводните документи касаещи доставчика П. К. Е. се установяват разминавания в счетоводна сметка 411 Клиенти досежно доставките към [улица] Е.,а от разпечатката на с/ка 304-стоки не установява наличността на въпросните 160тона комбиниран тор към м. 07,2012год.В тази насока следва да се отбележи,че произходът на стоката не е релевантно обстоятелство досежно реалността на доставката,но предметът й,в конкретния случай изисква ангажирането на доказателства за мястото на изпъление и транспортирането на стоките,което при не ангажирането на каквито и да е било доказателства от страна на жалбоподателя въпреки дадените му указания с определението от 11,04,2014год поставята съда пред невъзможност да прецени дали прехвърлянето на собствеността върху посочените родово определедени вещи се е реализирало на практика.Същото се отнася и досежно доставките от Г. Б. Е..Липсата на възможност да се провери счетоводството на този доставчик,за да се прецени по какъв начин същият е осчетоводил тези стоки във връзка с процесните доставки,как е осчетоводил транспортирането ,съхраняването и получаването на паричните суми от жалбоподателя,поставя съда в невъзможност да прецени дали доставките са реално извършени или не.Досежно фактурата от Г. БГ Е. с номер №1044/05.09.2012 г. при извършената проверка на доставчика е установено, че в счетоводството му не е отразена тази фактура. Същата не е отразена и в дневника за продажби на доставчика, което се потвърждава и при извършена проверка в софтуерните приложения на НАП. В писмените си обяснения доставчика заявява, че не е издавал фактура 1044/05.09.2012 г., като уточнява, че номерата на фактурите, издадени от [фирма] са от кочан с номера от 0…35 до 0…67.В тази връзка следва да се отбележи,че отношение на следващата фактура издадена от Г. БГ Е. на 30,09,2012 органите по приходите са принали реалността на доставката с оглед на представените от жалбоподателя писмени доказателства към възражението.Това е станало и по отношение на издадената фактура от А. –М Е.,поради което и предмет на настоящето производство не са тези две доставки.

Това от своя страна обуславя и законосъобразния извод на приходната администрация за липса на реалност на доставката,а прави и невъзможно осъществяването на проверка дали подобен вид облагаема доставка реално се е осъществила.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК по отношение на задълженото лице, което се явява заинтересувано да докаже благоприятни за него факти/решение № 12089/11,11,2008г по адм. Дело № 7052/2008г на ВАС,решение № 15435/23,11,2011год по адм.дело№2420/2011 на ВАС,решение по дело С-414/10г на С. от 29,03,2012год и решение от 03,05,2012год по дело

С-520/10г на С./. Такова доказване не е проведено от задълженото лице както в хода на издаване на РД, така и при административното обжалване на РА ,а също и пред настоящата инстанция.Ето защо и не би могъл да се направи положителния за оспорващия извод,че документираните с процесните фактури от доставчиците [фирма]; [фирма]; [фирма], доставки реално да се осъществили,поради което и ревизираното дружество да има право на данъчен кредит по ЗДДС. Изследвайки механизма на доставките,плащането на същите и осчетоводяването им както при жалбоподателя,така и при доставчиците,то и съдът намира,че законосъобразно приходната администрация е отказала правото на данъчен кредит по доставките, посочени по горе, тъй като липсват доказателства доставчиците реално да са извършили фактурираните доставки.

При този анализ на установените в процеса факти жалбата се явява напълно неоснователна и ще следва да бъде отхвърлена.

При направено искане за това и на основание чл.161 от ДОПК на приходната администрация се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размера на 4979,92 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма],[ЕИК],със седалище [населено място], [улица],ет.8 ,представлявано от И. Н. против Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/ 06.08.2013 г., издаден от Г. С. С. , главен инспектор по приходи в ТД на НАП – С., потвърден от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 1928/11.11.2013 г. относно установените данъчни задължения за ДДС в размер на 225 834,76 лв. и лихви 19 157,69 лв., вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м. 07.2012 г. и м. 09.2012 г от доставчиците [фирма]; [фирма]; [фирма].

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК],със седалище [населено място], [улица],ет.8 ,представлявано от И. Н. да заплати на Дирекция ОДОП-НАП-С. сумата от 4979,92 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: